

1868-07-20

SENDER

Frederik Krebs

RECIPIENT

P.C. Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Skælskør

Mentioned people:
Anna Krebs
Frederik Krebs
Georgia Skovgaard

Archive:
Mappe 8 nr. 06

TRANSCRIPTION

Mappe 8 nr. 6.

Skjelskør d. 20 juli 1868

Kjære Skovgaard!

Hempel har underrettet mig om, at Døden har berøvet Dig Din Hustru. Af hans sidste Brev ser jeg jo nok, at hun var meget svag og meget lidende, men baade han og jeg nærede et rigtignok kun svagt Haab om, at hun kunde overstaae sin Nedtour og derefter atter rette sig og vinde Kræfter. Det skulde nu ikke saa være; det var besluttet anderledes histoppe hos Ham, hvis Veie ikke ere vore Veie. Du har [?] et stort og smerteligt Tab, som Der vel aldrig vil forsvinde, og som vel heller ikke bør forsvinde. Men dent vi har mistet paa den Maade, som Vi har mistet Din elskede Hustrue, miste vi dog aldrig helt, vi miste dem saa at sige aldrig, thi vi eie dem helt og holdent i Mindet; og den kunne vi tykke kun til dem.

" Den største Sorg udi Verden hev

"Er dog at skilles fra dem, man har kjær"

Nei det er ikke den største Sorg, naar Talen er om den Skilsmisse Døden bringer.

●2●

Det er ganske vist nu stor Sorg, og en berettiget Sorg. Selv den, der bragte os Opstandelsen og det evige Livs Evangelium, græd ved Sorgens Grav. Vi have Lov til at græde og sørge, naar Døden berøver os vore Kjæreste; og aldrig er Sorgens mere berettiget end naar Døden berører Manden Hustruen og Børnene en Kjærlig Fader eller Moder. Men stor som denne Sorg er, den er ikke den største, langtfra. Ingen Sorg, der efterlader os et kjært og opløftende Minde, der som kun taler om det, som godt, kjærligt og trofast var, kan trykke os til freden. Det er kun de tab, som vi knap tør følge ned i Mindets Rige, fordi Synd og Brøde knytte sig til dem, der knuge os med de egentlige Qualer, som aldrig mildnes. Gud bevare os for Sorgen over egen og vore Kjæres Skyld og Brøde, al anden Sorg maae vi kunne bære. At Vi kan bære Dit Tab og Din Sorg, der er saa riig paa kjære og trøstelige Minder, derved tvivler jeg ikke, saa meget [mindre] gjør jeg det, som baade Du og din hedengangne Hustue saa uendeligt kan leve! Sammen i Evighedshaabet.

●3●

Men Døden Skilsmisse er og bliver haard at bære. Vi kunne i de første Øieblikke knapt fatte, hvorledes vi kunne fortsætte Veien alene, Naar Døden berøver os dem, som vi mente skulde gaae der sammen med os

indtil Livets Ende. " Fra [?] synes Alt Øde, " og alle Gjenstande, levende og døde, faar et andet, heelt forandret Udseende, saae andre Farver og andre Toner; det var som om det hele Liv haade faaet [?] paa, som om Intet mere [?] den kunne straale eller tone i fuld Livskraft. Uden at vide det, have vi saaledes vænnet os til at see|med en Andens Øie|, og høre med en Andens Øre, at vi for en Tid Kun fatte og forstaae halvt, naar denne Anden. der var var halve Sjæl og mere end vor [halve Samvittighed, forlader os. Men den bortgangne, der først syntes os saa uendeligt langt borte, vender tilbage igjen, hver Dag nærmere, indtil han eller kun atter har indtaget sin Plads ved vor Side – i Mindet; og vi see og høre nu atter med den Bortgangnes Øie og Øre, og maaskee Fuldstændigen– Trøst og Medfølelse trænge vi atter til- det er ikkun den Kolde Egoisme, som

●4●

Kan isolere sig i sin kynismes iiskolde Fæstning. Jeg troer ikke, at jeg særligt har været istand til at give Dig Noget, som Du ikke selv kunde skaffe Dig. Det er ikke i den Tanke, at jeg har skrevet. Jeg har skrevet, fordi jeg ikke vilde, at Du skulde tvivle om dyb og inderlig Medfølelse hos mig og Mine. Havde det været mig muligt, var jeg reist ind til Dig; det er altid bedre at tale sammen, Pennen er kun en maadelig Stedfortræder for det levende Ord; men jeg har for Tiden meget ondt ved at forlade Hjemmet. Dog have Du mig behov, vil jeg sætte alle Hensyn tilside. Gud være med Dig og Dine Bøn!

Gud trøste og styrke Dig. Lev og lid vel!

Anna hilser Dig. Din trofaste hengivne

F. Krebs

Til Hr. Professor Skovgaard

Hjeldbo d. 20 Juli 1868.

Kære Skovgaard!

Hempel har indvirket mig om, at
dittes blev berøvet af din Hustru. Af
hans sidste Brev ser jeg jo nok, at hun
var meget søg og meget lidende, men
børde hun og jeg være et rigtigt
Eens trangt Bånd om, at hun end
overstaa sin Nødsat og deceptes
atlet netto sig og vinder Skæfale. Det
skulde vi ikke saa være; det var be-
sluttet anderledes histoppe hos Hov, hvis
Ved ikke var den Ved. Vi har fristet
et stort og smukt Tab, som vi vel
aldrig vil forvinde, og som vel heller
ikke bli forvinde. Men hvad vi vil
se på den Måde, som vi har mistet
den elskede Hustru, miste vi dog aldrig
hele; vi miste den som at sig, aldrig,
hvi vi er den hele og halvdelt i Minde,
det; og der kunne vi tige hen til den.

"Den største Sorg inde i Hjerter blev

"Er dog at skilles fra den, man har kjædet

Her det er ikke den største Sorg, naar Ta-
len er om den Skæfale, Døden berøver

Det er ganske vist en stor Sorg, og en bær-
tøjet Sorg. Selv den, der bærer os Gæster
delene af det evige Livs Løselighed,
gæst ved Løseligheden, Gæst. Vi ~~kan~~ for tid
at gæst og søge, naar Gudns bærer
os vore Gæster, og aldrig en Sorgen mere
berørt med naar Gudns bærer Mænds
Hæder, eller Mænds Mænds og Bør-
nens en Gæst. Fader eller Moder. Men
den som denne Sorg er, den er ikke den
største, længste. Længst Sorg, der efterlader
os et Gæst og opløstende Mænd, den som
længst lader os det, som godt, Gæst og
tænkst var, den længst os til forbrud. Det
er ikke det Tab, som vi længst til følge os
i Mænds Rige, fordi Lynd og Mænds længst
sig til den, der længst os med de evige
lige Gæster, som aldrig ender. Gud bærer
os for Længst over egen, vore Gæster
og Mænd, alle vore Sorg naar vi kunne
bære. At vi har bære det Tab og den
Sorg, der er ved sig for Gæst og tvæst,
ge Mænd, den som tvæst sig ikke, den som
get vore sig sig det, som bærer det
og den bærer Mænds vore endeligt
bære end som en i Evigheds bærer.

Men Gudns Hæder er en bærer bærer et
bære. Vi kunne i de første Gæster bære
fælle, bærer vi kunne fælle bære al-
le, naar Gudns bærer os den, som vi
mænde stude for den som en end,
indtil Livet ender. For den til Mænds,
bære siges Alt end, og alle Gæster,
bærer og bære, for et end, bære for
det bærer, for andre Forer og den
den Tænk; det som om det bære den
bærer for den bærer som, som om det
mere bære den bærer stude den som
i det Livet. Aden at end det bære
vi ender vore os til at end, og bære
med en bærer Gæst, at vi for end bære
fælle og fælle bære, naar denne bærer,
den som end bære sig og mere end end
Længst, fælle os. Men den bærer
me, den som siges os en endeligt bære
bære, vore til bære siges, bære den, naar
mere, indtil den end bære alle bære ind,
Længst den bære ved vore Liv - i Mænds,
og vi end og bære med alle med den bære,
gæster Gæst og Gæst, og vore bærer
- bære og Mænds bære os alle
til - det er den den bære Gæst os, som

End isolere sig i sin Egnisnes iislade Fæstning
jeg troer ikke, at jeg saeligt har været istand
til at gøre dig Nytte, som din skæbne selv
binder skaffe dig. Det er ikke i den Tanke,
at jeg har skrevet. Jeg har skrevet, fordi jeg
ikke vilde, at du skulde trovne mig dybt
og inderlig Medfølelse har mig og Mine. Har
du det svært mig venligt, som jeg vist nok
let dig; det er altid bedre at tale som
men. Tænk og din en smulelig Stedfortæller
des for det levende Ord, men jeg har for Tidens
meget svært ved at forlade Hjemmet. Og
hvor du mig behøver, vil jeg være alle steder
sige tilfælde. Gud vær med dig og Din Børn!
Gud trøste og styrke dig. Lev og lid vel!
Steen hilser dig. Din trofast hengiven
H. Müller

41
Mr. Professor Skovgaard.